

Navn: Kinna Poulsen**Starv: Lærari á Glasi og Listaummælari****Hvussu minnst tú tín fyrsta skúladag?**

Eg minnst hann ikki serliga væl, men eg minnst mína finu, nýggju reyðu tasku og eg hómi enn hvussu tað luktaði av leðri, tá eg opnaði hana. Eg minnst eisini gráu, mynstrutu troyggjuna hjá mínum fitta barndómsvini, Marner.

Hvat var títt yndisfak?

Mær dámdi væl allar lærugreinar tá, kanska serliga væl tær, sum høvdu við at lesa og skriva at gera.

Hvat tímdi tú ikki so væl?

Eg tímdi ikki væl fríkorterini - umhvørvið í skúlagarðinum tá var rættiliga hart og happandi

Er nakar lærari, ið tú minnst serliga væl?

Nógvir lærarar hava gjørt mær mun gjøgnum mína skúlagongd. Okkara fyrsti lærari var Bette Andreasen, sum dugdi ómetaliga væl at tekna uppá talvuna við litkritum. Seinni fingi vit Verner Hansen í donskum, sum var ómetaliga fittur og rósti mær fyri mína skrivning. At fáa Paula í Sandagerði sum tónleikalærara var lívsbroytandi fyri meg.

Seinni aftur fekk eg nógvar inspirerandi lærarar í Hoydølum, t.d Jens Frederiksen í donskum - hann segði, at eg dugdi væl at skriva um myndir, og Jákup Thorsteinson og Kári Jespersen vóru framúr føroysktlærarar, og á universitetinum var tað John Christian Jørgensen, sum gav íblástur og kós.

Navn: Eyð Matras**Starv: Friyrkisfólk – sjónleikari og journalist****Hvussu minnst tú tín fyrsta skúladag?**

Eg kom ov seint, - ja, hví, tað havi eg havi mangan undrast yvir, helst hevur mamma havt so nógv um at vera, vit vóru fimm systkin og hetta við fyrsta skúladegi hevði helst ikki so stóran týdning, sum tað hevur í dag. Tó, eg var í nýggjari troyggju sum hini. Øll børnini vóru longu komin og sótu saman tvey og tvey. Gentur og gentur og dreingir og dreingir. Mammurnar, eg haldi, at tað bara vóru mammur við børnunum, stóðu fram við veggnum.

Ein drongur, seinni fann eg útav, at hann æt Jacob, og hevði sukursjúkuna, sat einsamallur. Eg kundi havt sett meg við tóma borðið aftanfyri hann, men eg helt, at tað var so synd, at hann skuldi sita einsamallur, so eg setti meg við síðuna av honum. Øll fóru at flenna. Ein genta og ein drongur. Flovisligt. Eg gjørdi mín fyrsta býtta feil og mangar slíkar. Kanska var tað júst henda hending, sum setti alt í gongd. Mær dámdi at fáa børnini at flenna.

Hvat var títt yndisfak?

Mær dámdi væl at ganga í skúla og helt alt vera so spennandi – kanska serliga føroyskt, danska og søga.

Hvat tímdi tú ikki so væl?

Kanska fimleik – hevði ilt við at standa í rekkju og at ganga í takt.

Er nakar lærari, ið tú minnst serliga væl?

Eg minnst serliga væl Doffa (Cristoffur Jensen). Hann var so hugfarsligur- hann var svingandi, men tá ið hann var í góðum lag, var onki óført. -Trumm trumm tallala lei, sang hann, og so vistu vit, at nú fór okkurt stuttligt at koma. Hann dugdi so ómetaliga væl at fortelja søgur. Hann var blóðdonor, og var ofta og gav blóð. Tá fingi blóðdonorar eina øl afturfyri at styrkja seg uppá. Doffi var altíð í so góðum lag, tá ið hann hevði latið blóð. Hann skrivaði í poesibókina hjá mær. Tað var ikki bara bara, at tora at spyrja læraran um slíkt. Eg minnst, at eg gekk upp til pultin, øll vóru farin út, og spurdi varliga um hann vildi skriva í bókina. Tá ið eg kom út í fríkorterið samlaðust genturnar um meg at forvitnast. Doffi skrivaði: Tá ið Eyð fyllir hundrað, tá fara vit øll at dundra. Bjørg Fjallabak var eisini ómetaliga fitt – hon teknaði við litkritum uppá svørtu talvuna og hon keypti okkum reyðan Trille- iðspinn, og gav stjørnur og rósar í bókina, ístaðin fyri karakter. Eg minnst eisini Anfinn Justinussen sum ein ómetaliga fittan og góðan lærara. Hann undirvísti í føroyskum. Vit gjørdi eitt sindur illa fortred í hansara tímum. Ein dagin bað hann meg koma við útum (kanska fyri tjúgundu ferð) og suffaði: Tað veit Guð, Eyð, eg veit ikki hvat eg skal gera við teg. Eg lovaði bót og bata – hann trúði mær ikki, men eg tók annað skinn um bak. Tá broyttist alt – og vit gjørdust bestu vinir.

Navn: Steintór Rasmussen**Starv: Lærari****Hvussu minnst tú tín fyrsta skúladag?**

Árið var 1967. Tað var av allarfagraasta summarveðri, og mamma mín fylgdi mær í skúla. Tann fyrsti drongurin, sum eg hitti, var 8 ár, og skuldi ganga umaftur í fyrsta flokki. Foreldrini vóru annars ikki tilstaðar, tá ið flokslærarin, uttan nakra saft ella kaku á borðinum, bjóðaði børnunum at vera vælkomn í skúla og vit fingi okkara fyrstu tímatalvu.

Hvat var títt yndisfak?

Sjálvur dámdi mær væl rokning. Dugdi lítlutabell uttanat áðrenn eg fór í skúla. Og eg hevði ikki stórvegis trupulleikar at plussa og minusa. Men av somu orsök keddi eg meg eitt sindur í hesum tímumum tey fyrstu árin. Talan var ikki um nakað yndisfak.

Hvat tímdi tú ikki so væl?

Vit høvdu, so vítt eg minnst, einans rokning, lesing, skrivning og bíbliusøgu tað fyrsta árið. Í øðrum flokki legðist dansk afturat tímatalvuni. Vit høvdu onga kreativa lærugrein í míni skúlatíð. Men vit fingi fimleik í fjórða flokki.

Er nakar lærari, ið tú minnst serliga væl?

Mær dámdi væl tímarnar hjá Bettu Højgaard. Hon var okkara flokslærari, sum vit høvdu í rokning og í bíbliusøgu. Vit sungu nógv í hennara tímum, lærdu sálmaers og hon fortaldi okkum søgur. Betty Højgaard, sum vit róptu hana, kundi vera eitt sindur strang. Sum oftast var pinnastilt. Serliga tá ið hon las ævintýr fyri okkum. Tað eru løtur, sum eg fegin minnst afturá.